

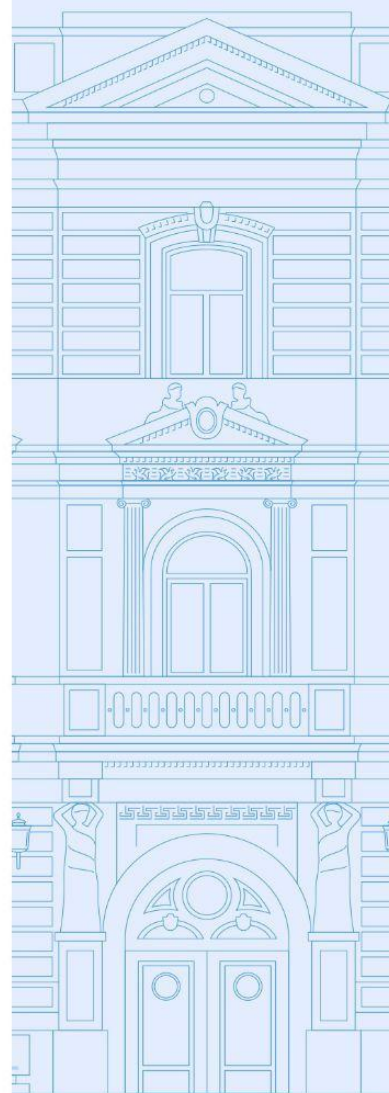

LIETUVOS
TEISMAI

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

2025 m. rugpjūtis PRAKTIKOS APŽVALGA

Užsieniečių teisinė padėtis	3
Valstybės tarnyba	5
Teisė kreiptis į teismą	5
Teismo nuobaudos	6

Šioje apžvalgoje vartojamos **santrumpos**:

ABTĮ	Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymas
ESTT	Europos Sąjungos Teisingumo Teismas
LAT	Lietuvos Aukščiausiasis Teismas
LVAT	Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas
MD	Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos
SESV	Sutartis dėl Europos Sąjungos veikimo
UAB	uždaroji akcinė bendrovė
UTPĮ	Lietuvos Respublikos įstatymas „Dėl užsieniečių teisinės padėties“
VAĮ	Lietuvos Respublikos viešojo administravimo įstatymas

Pastaba. Šioje apžvalgoje pateikiamos neoficialios LVAT procesinių sprendimų santraukos, kurios LVAT nesaisto. Šis dokumentas yra skirtas tik informuoti. Oficialius nutarčių bei sprendimų tekstus galite rasti pasinaudoję interaktyviomis nuorodomis. Informacija dėstoma remiantis Teisėjų tarybos 2016 m. rugsėjo 30 d. nutarimu Nr. 13P-102-(7.1.2) patvirtintu Teismų procesinių sprendimų administracinėse bylose kategorijų klasifikatoriumi (nuo 2019 m. vasario 1 d. galiojanti redakcija).

Užsieniečių teisinė padėtis

Dėl užsieniečio išsiuntimo persvarstymo, nustačius vaiko gimimo ir šeimos sukūrimo faktą

Byloje nagrinėtas ginčas, kilęs dėl MD sprendimo, kuriuo išnagrinėtas pareiškėjo prašymas panaikinti ankstesnio MD sprendimo dalį dėl pareiškėjo išsiuntimo ir sutrumpinti draudimo atvykti į Lietuvos Respubliką terminą, pagrįstumo ir teisėtumo. Pareiškėjas prašymą MD grindė pasikeitusiomis aplinkybėmis, t. y. kad pareiškėjas įsidarbino, išlaiko šeimą, jam su Lietuvos Respublikos piliete 2024 metais gimė vaikas, kuris yra Lietuvos pilietis. MD sutrumpino draudimo pareiškėjui atvykti į Lietuvos Respubliką terminą nuo 3 metų iki 3 mėnesių, tačiau nepakeitė sprendimo dalies dėl pareiškėjo išsiuntimo.

Pirmosios instancijos teismas tenkino pareiškėjo skundą – panaikino ginčytą MD sprendimą, konstatavęs, kad atsakovas netinkamai atsižvelgė į pareiškėjo nepilnamečio vaiko interesus, šeimos gyvenimą bei neteisingai aiškino UTPĮ 128 straipsnio 1 dalį, kurioje nustatytos aplinkybės, į kurias turi būti atsižvelgiama, priimant sprendimą išsiųsti užsienietį iš Lietuvos Respublikos.

LVAT pažymėjo, jog po ankstesnio MD sprendimo, kuriuo pareiškėjui atsisakyta suteikti prieglobstį, nuspręsta jį išsiųsti į kilmės valstybę, uždraudžiant atvykti į Lietuvos Respubliką 3 metus, priėmimo pareiškėjo šeiminei situacija yra iš esmės pasikeitusi – pareiškėjui gimė vaikas (Lietuvos Respublikos pilietis), vaiko motina – Lietuvos Respublikos piliētė. Šeima (pareiškėjas ir jo mažametis vaikas, vaiko motina ir jos vaikas iš pirmosios santuokos) gyvena kartu vaiko motinai priklausančiame bute, pareiškėjas įsidarbino bendrovėje Lietuvoje ir prisideda prie šeimos ūkio, paskolos mokėjimo. Byloje pateikta Vaiko teisių apsaugos tarnybos išvada, kad pareiškėjo nepilnametis vaikas yra užmezgęs emocinį ryšį su abiem tėvais, pareiškėjo išsiuntimas iš Lietuvos Respublikos neatitiktų geriausių vaiko interesų, galėtų neigiamai paveikti vaiko emocinę būklę, raidą ir gyvenimo kokybę. Šiuo aspektu byloje pažymėta, kad Vaiko teisių apsaugos pagrindų įstatymas nustato, jog vaikas turi teisę gyventi su savo tėvais, teisė vaikui bendrauti su savo tėvais ar vienu iš jų gali būti ribojama įstatymu ir tik tuo atveju, kai toks bendravimas prieštarauja vaiko interesams; vaikas negali būti išskirtas su tėvais, išskyrus atvejus, kai vaiko teisių apsaugą užtikrinančios institucijos, vadovaudamosi teismo sprendimu ir įstatymais, atitinkama tvarka nustato, kad toks atskyrimas yra būtinas vaiko interesams.

LVAT vertinimu, atsakovas ginčo sprendime iš esmės tik konstatavo pareiškėjo vaiko gimimo ir šeimos sudarymo faktines aplinkybes, bet jų neįvertino ir neindividualizavo šeiminių ryšių prasme (nebuvo atsižvelgta į vaiko amžių, tinkamai ir išsamiai neįvertintos su pareiškėjo šeimine padėtimi susijusios aplinkybės, be kita ko, jog pareiškėjas faktiškai sukūrė šeimą su Lietuvos piliete, aktyviai prisideda prie šeimos gerovės). Sprendime taip pat nėra duomenų apie atliktą tyrimą dėl padarinių, galinčių kilti nutraukus pareiškėjo ir jo mažamečio vaiko (taip pat jo motinos bei jos dukros iš kitos santuokos) ryšį, išsiuntus pareiškėją iš Lietuvos, t. y. šeimos išskyrimo atveju, vertinant ją per geriausių vaiko interesų prizmę.

Atsižvelgdama į ESTT formuojamą praktiką, LVAT teisėjų kolegija taip pat pabrėžė, jog SESV 20 straipsnis dėl išvestinės teisės gyventi šalyje turi būti aiškinamas taip, kad nesvarbu, jog priklausomumo santykis, kuriuo remiasi trečiosios šalies pilietis, grįsdamas prašymą išduoti leidimą gyventi šalyje šeimos susijungimo tikslu, atsirado po to, kai dėl jo buvo priimtas sprendimas uždrausti atvykti į šalį; SESV 20 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad nesvarbu, jog sprendimas uždrausti trečiosios šalies piliečiui atvykti į šalį yra galutinis tuo momentu, kai šis pateikia prašymą išduoti leidimą gyventi šalyje šeimos susijungimo tikslu. Todėl ginčyto MD sprendimo dalis šiuo aspektu taip pat įvertinta kaip nepakankamai motyvuota, atsižvelgiant į pareiškėjo pasikeitusią šeiminei padėtį.

LVAT atmetė MD apeliacinį skundą.

2025 m. rugpjūčio 6 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2352-520/2025

Teisminio proceso Nr. 3-61-3-02167-2025-8

Procesinio sprendimo kategorija 8.6.4

[Prieiga internete](#)

Dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo nustačius, kad prieš atvykdamas į Lietuvą iš humanitarinę krizę patiriančios valstybės asmuo laikinai gyveno trečiojoje valstybėje

Byloje nagrinėtas ginčas, kilęs dėl MD sprendimų, kuriais nuspręsta nesuteikti pareiškėjams perkeliamojo asmens statuso, pagrįstumo ir teisėtumo.

Pirmosios instancijos teismas atmetė pareiškėjų skundą, konstatavęs, jog pareiškėjai neatitinka perkeliamojo asmens statuso suteikimo pagrindų, nes prašymus dėl šio statuso suteikimo pateikė po 3 metų nuo išvykimo iš krizės ištiktos valstybės (Ukrainos), iš kurios išvykę pirmiausia apsigyveno Vokietijoje, o vėliau atvyko į Lietuvą, kurioje deklaravo savo gyvenamąją vietą, ir tik apsigyvenę Lietuvoje pateikė prašymą dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo.

Byloje nustatyta, kad pareiškėjai – Lietuvos Respublikos pilietis, leidimo nuolat gyventi pagrindu gyvenęs Ukrainoje, ir pareiškėjo sutuoktinė Ukrainos pilietė. Pareiškėjo gyvenamoji vieta nuo 2011 m. sausio 21 d. iki 2023 m. vasario 14 d. buvo deklaruota Ukrainoje. Pareiškėjai iš Ukrainos išvyko 2022 metais, nuvyko į Vokietiją, kurioje iki 2023 metų gyveno pas dukrą, o 2023 metais atvyko į Lietuvą. Pareiškėjai 2025 m. sausio 13 d. pateikė prašymus suteikti jiems perkeliamojo asmens statusą, kurių atsakovas byloje ginčytai sprendimais netenkinio.

Remdamasis Asmenų perkėlimo į Lietuvos Respubliką įstatymo (toliau – API) nuostatomis, LVAT pažymėjo, jog API paskirtis – nustatyti teisinius pagrindus perkelti į Lietuvą Lietuvos Respublikos piliečius, lietuvių kilmės asmenis ar kitus įstatyme numatytus asmenis iš humanitarinės krizės ištiktų valstybių ir užtikrinti jiems paramą integracijai (paramą kelionės išlaidoms, vienkartinę išmoką įsikūrimui, integracijos pagalbą (apgyvendinimą, socialines paslaugas), pagalbą įsidarbinant). API yra taikomas asmenims, kurie nuolat gyvena Vyriausybės nutarime nurodytoje humanitarinės krizės ištiktoje valstybėje ar jos dalyje, ir kurie atvyksta į Lietuvos Respubliką nuolat gyventi ir siekia integracijos Lietuvos Respublikoje. Asmuo dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo gali kreiptis tiek dar būdamas krizės ištiktoje šalyje, tiek jau atvykęs į Lietuvą. API taikymui neturi teisinės reikšmės tai, ar asmuo, prieš pateikdamas prašymą dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo, pirma kreipėsi į Ukrainos institucijas dėl viduje perkeltos asmens statuso suteikimo. Teisė į perkeliamojo asmens statusą yra suteikiama per Vyriausybės nustatytą perkėlimo laikotarpį (Vyriausybė 2024 m. birželio 19 d. nutarimu Nr. 518 yra nustačiusi, kad prašymai dėl perkeliamojo asmens statuso iš asmenų, atvykusių iš Ukrainos, priimami iki 2025 m. birželio 30 d.), todėl prašymą dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo pateikiantis asmuo, siekdamas pasinaudoti „persikėlimo“ garantijomis, privalo atitikti perkeliamojo asmens statuso suteikimo pagrindus.

LVAT konstatavo, kad API reikalavimus atitiko abu pareiškėjai: pareiškėjas yra Lietuvos Respublikos pilietis (API 1 str. 1 p.), pareiškėja yra jo sutuoktinė (API 4 str. 4 p.) ir vien dėl šios priežasties ginčo sprendimai galėtų būti laikomi neteisėtais ir naikintinais kaip neatitinkantys VAĮ reikalavimų. Byloje nebuvo ginčo dėl aplinkybių, kad pareiškėjas nuo 2011 metų su šeima gyveno Ukrainos Respublikoje ir savo nuolatinę gyvenamąją vietą turėjo palikti dėl 2022 metais prasidėjusio karo. Įstatymų leidėjas perkeliamojo asmens statuso suteikimą sieja su jo išvykimu iš humanitarinę krizę patiriančios šalies, kurioje buvo jo nuolatinė gyvenamoji vieta. Tai yra įtvirtinta API 2 straipsnio 2 dalyje, kurioje apibrėžta, kad perkeliamas asmuo – humanitarinės krizės ištiktoje užsienio valstybėje ar jos dalyje nuolat gyvenantis Lietuvos Respublikos pilietis, lietuvių kilmės asmuo ir t.t. Pareiškėjai akcentavo, kad Vokietijoje gyveno laikinai, pas dukrą, kad jų nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Ukrainos Respublikoje, ji ten tebedeklaruojama. Šiomis aplinkybėmis byloje pabrėžta, kad asmens laikinas gyvenimas trečiojoje šalyje išvykus iš humanitarinę krizę patiriančios valstybės ar jos dalies negali būti visais atvejais tapatinamas su nuolatiniu gyvenimu, tai patvirtinančios ar paneigiančios aplinkybės turi būti išsamiai tiriamos ir vertinamos atsakovui priimant sprendimą dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo. Vien aplinkybės, kad asmenys iš humanitarinę krizę patiriančios valstybės į Lietuvos Respubliką atvyko ne tiesiogiai, bet per trečiąsias šalis, kuriose gyveno laikinai, negali savaime paneigti nei fakto, kad jų nuolatinės gyvenamosios vietos valstybės teritorijoje vyksta humanitarinė krizė, dėl ko jie nusprendė išvykti iš nuolatinės gyvenamosios vietos, nei jų teisių į API suteikiamas garantijas.

API asmenų teisės kreiptis dėl perkeliamųjų asmenų statuso suteikimo nesieja nei su jų buvimo laikotarpiu Lietuvos Respublikoje, nei su asmenų galimybe apsigyventi Lietuvos Respublikoje kitais pagrindais (pilietybe, darbu ar pan.). Numatyta galimybė kreiptis dėl perkeliamojo asmens statuso suteikimo ir jau atvykus į Lietuvos Respubliką. Tai, kad pareiškėjai turi teisę apsigyventi ir šiuo metu gyvena Lietuvos Respublikoje kitais pagrindais, nepaneigia jų teisių įgyti perkeliamųjų asmenų statusą ir su tuo susijusias garantijas, nes, įstatymo nuostatos taikomos ir Lietuvos Respublikos piliečiams, jei jie perkeliama iš humanitarinę krizę patiriančios valstybės, kurioje gyveno nuolat.

LVAT tenkino pareiškėjų apeliacinį skundą – panaikino pirmosios instancijos teismo sprendimą ir priėmė naują sprendimą, kuriuo panaikino ginčytus MD sprendimus.

2025 m. rugpjūčio 20 d. sprendimas administracinėje byloje Nr. eA-2171-492/2025
Teisminio proceso Nr. 3-61-3-00958-2025-48
Procesinio sprendimo kategorija 8.7

[Prieiga internete](#)

Valstybės tarnyba

Dėl viešojo administravimo subjekto diskrecijos teisės projektuoti savo vidinę organizacinę struktūrą bei tokios teisės vertinimo teisme tarnautojo atleidimo byloje

Pareiškėja kreipėsi į teismą su skundu, prašydama: 1) panaikinti Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministro (toliau – Ministras) 2024 m. rugpjūčio 14 d. įsakymo Nr. A1-540 „Dėl Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministro 2024 m. sausio 30 d. įsakymo Nr. A1-76 „Dėl Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos pareigybių sąrašo patvirtinimo“ pakeitimo“ (toliau – Įsakymas dėl pareigybių sąrašo pakeitimo, Įsakymas) 1.1 punktą, t. y. Įsakymo dalį, kuria buvo panaikinta patarėjo pareigybė Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos (toliau – Ministerija) (duomenys neskelbtini) (toliau – Grupė); 2) panaikinti Ministerijos kanclerio 2024 m. rugsėjo 18 d. potvarkį Nr. P3-611 „Dėl G. Š. atleidimo iš karjeros valstybės tarnautojo pareigų“; 3) panaikinti Ministerijos kanclerio 2024 m. rugsėjo 20 d. potvarkį Nr. P3-612 „Dėl Lietuvos Respublikos socialinės apsaugos ir darbo ministerijos kanclerio 2024 m. rugsėjo 18 d. potvarkio Nr. P3-611 „Dėl G. Š. atleidimo iš karjeros valstybės tarnautojo pareigų“ pakeitimo“; 4) grąžinti pareiškėją į eitas arba lygiavertes karjeros valstybės tarnautojo pareigas; 5) priteisti iš atsakovo vidutinį darbo užmokestį už priverstinės pravaikštos laiką nuo atleidimo iš pareigų dienos iki teismo sprendimo įvykdymo dienos.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjos skundą tenkino ir dėl pirmojo reikalavimo nustatė, kad Ministerija (taip nurodyta sprendime) viršijo savo diskrecijos teisę, objektyvumo, proporcingumo ir lygiateisiškumo principus.

Nagrinėdamas atsakovo apeliacinį skundą, LVAT dėl minėto pareiškėjos reikalavimo, t. y. Įsakymo 1.1 punkto (kuriuo buvo panaikinta viena patarėjo pareigybė), pirmiausia nurodė, jog Ministro Įsakymas yra priimtas dėl visos Ministerijos valstybės tarnautojų pareigybių, jame nėra nustatyta, jog būtent pareiškėja turi būti atleista iš valstybės tarnybos, šiuo Įsakymu yra patvirtintas Ministerijos pareigybių sąrašas. Iš dokumentų, kuriais grindžiamas Įsakymas, matyti, kad Grupės patarėjo pareigybė panaikinta ne dėl to, jog šios pareigybės funkcijos buvo priskirtos vidaus administravimo funkcijoms, o dėl to, jog buvo nuspręsta, kad Grupės patarėjo pareigybė tapo nebereikalinga ir ji turi būti panaikinta.

LVAT teisėjų kolegijos vertinimu, Ministras turėjo kompetenciją ir diskreciją priimti Įsakymą. LVAT, remdamasis Konstitucinio Teismo nutarimų išaiškinimais dėl ministrų kompetencijos, Vyriausybės įstatymo analize, paties LVAT bei LAT praktika, pabrėžė, jog viešojo administravimo subjektas turi plačią diskrecijos teisę projektuoti savo vidinę organizacinę struktūrą ir atlikti struktūros pertvarkymus tam, kad būtų efektyviai įgyvendintos institucijai priskirtos funkcijos, o teismas, nagrinėjantis bylą dėl atleidimo iš valstybės tarnybos teisėtumo, negalintas vertinti darbovietės struktūrinių pertvarkymų tikslingumo ir pagrįstumo, bet yra įgalintas tirti ir nustatyti, ar darbovietės struktūriniai pertvarkymai atlikti kompetentingo organo sprendimu, ar jie yra realūs, ar nėra fiktyvūs, turintys tikslą tik pagrįsti tarnybos santykių nutraukimą su konkrečiu valstybės tarnautoju. Teisėjų kolegija akcentavo, jog valstybės tarnautojų teisių galimi pažeidimai turėtų būti konstatuojami ne per teisės aktus, apibrėžiančius valdžios institucijų veiklą, bet per teisės normas, tiesiogiai reglamentuojančias valstybės tarnybą ir konkretaus valstybės tarnautojo teises.

Atsižvelgęs į tai, LVAT padarė išvadą, jog pirmosios instancijos teismas neturėjo pagrindo vertinti Ministro Įsakymu atliktų Ministerijos struktūrinių pertvarkymų tikslingumo ir pagrįstumo, byloje pateikti įrodymai nepatvirtina pirmosios instancijos teismo išvados, jog Ministras, priimdamas Įsakymą (jo 1.1 punktą), pažeidė teisės aktus, diskreciją, objektyvumo, proporcingumo ir lygiateisiškumo principus, todėl sprendimo dalis, kuria panaikintas Įsakymo 1.1 punktas, panaikinta.

2025 m. rugpjūčio 1 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eA-2196-520/2025

Teisminio proceso Nr. 3-61-3-05818-2024-3

Procesinio sprendimo kategorija 21.3.7

[Prieiga internete](#)

Teisė kreiptis į teismą

Dėl tikrosios ginčo šalies nustatymo skundo priėmimo stadijoje

UAB „Stofitus“ (toliau – Bendrovė) su skundu kreipėsi į teismą ir prašė panaikinti MD sprendimus atsisakyti išduoti leidimus laikinai gyventi užsieniečiams.

Pirmosios instancijos teismas pareiškėjo skundą atsisakė priimti konstatavęs, kad skunde pareiškėju nurodyta Bendrovė, tačiau šiuo atveju skundą (prašymą) teismui turi teikti pareiškėjas – užsienietis, o kai skundą (prašymą) teikia pareiškėjo atstovas, teismui turi būti pateikiami dokumentai, patvirtinantys skundą (prašymą) teismui teikiančio asmens įgaliojimus. Nesant tokių duomenų teismas sprendė, kad Bendrovė nėra tinkamas subjektas, todėl skundą atsisakė priimti ABTĮ 33 straipsnio 2 dalies 8 punkto pagrindu.

LVAT teisėjų kolegija, nagrinėdama Bendrovės atskirąjį skundą, nustatė, kad pareiškėjo skundo antraštinėje dalyje nurodyta, jog pareiškėjas – UAB „Stofitus“, nurodytas atstovas advokatas A. T., atsakovas MD. Taigi šiuo atveju iš pareiškėjo skundo turinio matyti, jog pareiškėjas nepateikė skundo kito asmens vardu, siekia ginti savo pažeistas teises, o pirmosios instancijos teismas neturėjo pagrindo kitu nei ABTĮ 53 straipsnyje numatytu būdu pakeisti ginčo šalį.

Teisėjų kolegija taip pat priminė nuosekliai formuojamą praktiką, jog skundo priėmimo stadijoje teismas nesprendžia klausimo dėl pareiškėjų materialiosios teisės ar įstatymų saugomų interesų turėjimo, t. y. teismas negali atsisakyti priimti skundo remdamasis materialiojo teisinio pobūdžio motyvais.

Apibendrindama išdėstytus argumentus, teisėjų kolegija sprendė, kad pirmosios instancijos teismas nepagrįstai atsisakė priimti pareiškėjo skundą, todėl skundžiama teismo nutartis panaikinta, o skundo priėmimo klausimas perduotas pirmosios instancijos teismui nagrinėti iš naujo.

2025 m. rugpjūčio 20 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-884-502/2025

Teismo proceso Nr. 3-61-3-03511-2025-2

Procesinio sprendimo kategorija 43.5.8

[Prieiga internete](#)

Teismo nuobaudos

Dėl piktnaudžiavimo procesu akivaizdumo, kai pareiškėjas, nesulaukęs skundo priėmimo proceso pabaigos, nuolat iš naujo kreipiasi į teismą su tapačiais skundais

Pirmosios instancijos teismas, atsisakydamas priimti pareiškėjo skundą, nutartimi skyrė pareiškėjui 200 Eur baudą už piktnaudžiavimą procesu.

LVAT teisėjų kolegija, nagrinėdama pareiškėjo atskirąjį skundą, nurodė, jog pagal ABTĮ 83 straipsnio 1 dalies 6 punktą administracinę bylą nagrinėjantis teisėjas ar teismas turi teisę skirti baudas, jeigu asmuo piktnaudžiauja administraciniu procesu. Piktnaudžiavimu administraciniu procesu administracinis teismas gali pripažinti akivaizdžiai nepagrįsto procesinio dokumento pateikimą, objektyviai nesąžiningą veikimą ar neveikimą, nukreiptą prieš ekonomišką, operatyvų ir teisingą bylos išnagrinėjimą ar išsprendimą. Teisėjų kolegija akcentavo, jog minėtos ABTĮ nustatytos teisės įgyvendinimas gali būti laikomas piktnaudžiavimu tik išimtiniais atvejais, kai tokia teise akivaizdžiai naudojamosi ne pagal jos paskirtį. Ne kiekvienas pareigos sąžiningai naudotis procesinėmis teisėmis nesilaikymo atvejis savaime reiškia teisės pažeidimą, galintį sukelti teisinės atsakomybės priemonių, nustatytų ABTĮ 83 straipsnyje, taikymą.

Teisėjų kolegija, remdamasi Lietuvos teismų informacinės sistemos Liteko duomenimis, nustatė, jog LVAT nuo 2025 m. vasario 5 d. yra nagrinėjamos ar išnagrinėtos pagal pareiškėjo apeliacinį skundą ar atskirąjį skundą 287 bylos (1 – pagal apeliacinį skundą, 286 – pagal atskiruosius skundus). Pareiškėjas, nesulaukęs skundo priėmimo proceso pabaigos, nuolat iš naujo kreipiasi su tapačiais skundais į teismą, t. y. inicijuoja naujus teismo procesus ir pakartotinai prašo panaikinti tuos pačius sprendimus. Toks elgesys pripažintas piktnaudžiavimu administraciniu procesu ABTĮ 83 straipsnio 1 dalies 6 punkto prasme.

Atsižvelgusi į išdėstytus argumentus, teisėjų kolegija konstatavo, kad pirmosios instancijos teismo nutarties naikinti nėra pagrindo, todėl ji palikta nepakeista, o pareiškėjo atskirasis skundas atmestas.

2025 m. rugpjūčio 27 d. nutartis administracinėje byloje Nr. eAS-761-463/2025

Teismo proceso Nr. 3-64-3-01132-2025-2

Procesinio sprendimo kategorija 46

[Prieiga internete](#)